

Српска политичка скала на овим изборима делује пренатегнута. Силе које делују на њеним крајевима веће су него икада, док је центар готово огољен.

Највећа гужва је на такозваној „ничијој земљи“. Наиме, центар остаје огољен повлачењем ДС-а на лево и ДСС-а на десно. На тој ветрометини пркосно је остао Г17 плус.

На лево гравитирају и социјалисти, као и многе авантуристичке организације које претендују да бране интересе радника против самовоље и похлепе крупног капитала. Десни пол, ма из које га перспективе гледали, увек је био дубоко ископани ров радикала, али новопридошлице у виду Двери, Наших, Образа и осталих парapolитичких организација представљају својим, кад-кад неозбиљним деловањем, озбиљну конкуренцију истом, тврдокорном бирачком телу.

Ако овај део сцене ставимо под лупу, видећемо да су готово све опције који ту хабитују одлучиле да масовност и спремност на компромис замене још већом поларизацијом.

Учауривање и инсистирање на „правоверности“ може бити добар корак ка индивидуализацији једне политичке опције, ка истицању њених специфичности, али сигурно тај егоизам не може донети значајнији резултат на изборима који следе.

Они који су узалудно прижељкивали предизборну „патриотску“ (са експлицитним наводницима) листу ДСС–Двери–СРС, доживели су још неколико узастопних разочарања која указују да и поред могућег појединачно доброг резултата тешко да ће

доћи и до значајније постизборне сарадње.

Односи СРС и ДСС имају занимљиву предисторију. Председнички избори 2002. године били су специфични из много разлога. Један је био и одлазак претходног вршиоца дужности шефа државе са Андрићевог венца експресно у Шевенинген, а други је јер је за њихов успех била потребна натполовична излазност.

Тог 29. септембра Србија се поделила у три колоне. Једна је била за кандидата Владе - Мирољуба Лабуса (995 200 освојених гласова), друга је гласала за бившег председника СРЈ и до тада најпопуларнијег политичара у земљи Војислава Коштуницу (1123 420), а трећа за вечито неуспешног изазивача Војислава Шешеља (845 308).

Избори нису успели јер у другом кругу није изашао довољан број бирача.

Следећи сукоб два пожељна партнера десио се неколико месеци касније, 8. децембра 2002. године када је још једном потврђено ко има највеће, али ипак недовољно поверење грађана.

Војислав Коштуница по трећи пут је пробио милионску границу, добио је 1699098 гласова, док је другопласирани овог пута био Војислав Шешељ са 1063296 гласова.

И ови избори били су неуспешни из истог разлога као и претходни. Оно што представници обе ове партије морају да одговоре како својим бирачима, тако и заинтересованој јавности јесте – шта се то променило у околностима, политици, програмима, односима... што би представљало основ за будућу сарадњу када је она вешто избегавана неколико пута у не тако далекој прошлости.

Прва могућност појавила се већ годину дана после горе поменутих председничких избора.

На парламентарним изборима 28. децембра 2003. године радикали су освојили највише мандата – 82, а другопласирани је био ДСС са 53 што је значило да ове две странке могу самостално да формирају већину и оформе Владу.

Као што је познато, до тога није дошло, већ се Коштуница одлучио за партнерство са новоформираном партијом Г17 плус и мањинску подршку рехабилитованог СПС-а.

Зашто је био одбијен чак и разговор са представником радикала у отаџбини (војвода је тамновао своју прву годину) остаје неодговорено питање и данас, а до одговора је тешко доћи, с обзиром на то да моду закопавања ратних секира и “интересних” амнезија политичке елите.

Ни следећу прилику „патриотска“ (са још експлицитнијим наводницима) опција није искористила.

На изборима у јануару 2007. године радикали су потврдили да су и даље најјаче политичка организација у земљи. Освојили су мандат мање него на претходним изборима (81), а данак феудалној владавини, аферама, као и председниковање Бориса Тадића и кохабитацију са њим платио је ДСС који је по тадашњем изборном курсу добио 47 мандата.

И опет, Војислав Коштуница се одлучује за старе партнере и враћа демократе на власт после четворогодишње паузе спасавајући своју премијерску позицију не слутећи да ће она потрајати тек око годину дана.

Скандал у виду изгласавања Томислава Николића 7. маја 2007. године за председника Скупштине да би се тврдио пазар у преговорима са демократама може бити само горко подсећање на начин третирања радикала у том периоду.

Већ недељу дана касније озваничена је и парламентарна сарадња ДСС-а и ДС-а, а Влада формирана минут пре истека законског рока.

На изборима за председника 2004. године конкурент захуктали радикалима више није био представник ДСС-а јер је њихов лидер обављао функцију премијера, а потрошени кандидати у виду Велимира Илића или Драгана Маршићанина то нису ни могли бити.

Борис Тадић је у првом кругу добио око 100 000 мање гласова од Томислава Николића, а главна резерва за други круг била је у скоро пола милиона гласова које је као вредни политички пазар носио трећепласирани Маршићанин.

У том судбоносном окршају Тадић је однео победу јер је вештим маневром изборио подршку Војислава Коштунице који је тада по трећи пут радикалима окренуо леђа.

Више прилика за поправни није било.

На следећим председничким изборима Борис Тадићу није била потребна подршка техничког премијера, а на том таласу наставио је победнички низ и на парламентарним изборима, уједно потискујући ДСС на маргину.

Рогови у десној врећи

Пише: Александар Дикић
четвртак, 19 април 2012 18:12

Второй этап – это формирование системы показателей, позволяющих оценить эффективность деятельности организации. В данном случае речь идет о формировании системы показателей, позволяющих оценить эффективность деятельности организации в области охраны окружающей среды.